

REFLEXIONS DE TARDOR, RESSÒ n° 365, 2009

VISTES PANORÀMIQUES.- Quan vens per l'Eix cap a Santa Coloma, passat Cladells, veus el turó del Vent i el castell i t'adones que és l'últim bastió de Les Guilleries; des de l'Eix veus que la muntanya s'ha acabat, que el castell és el vigilant de la plana, l'indret fronterer entre la muntanya -peril·losa, solitària- i la plana -amable, oberta. Quan ja arribes a Santa Coloma, frueixes, davant dels bombers, d'una esplèndida visió tercermundista de furgonetes abandonades i cotxes destartalats i després encara, un altre secret colomenc: passeu per davant dels antics dipòsits d'aigua i veieu el poble enclotat, entre les Masserres i el Rocar. Santa Coloma no es construï aquí dalt, en un turó, com tants i tants pobles, sinó a baix, amagat, arrecerat dels vents. Ni tan sols l'església, que sempre acostuma a estar en un lloc enlairat, la construïren al capdamunt del carrer Calau. No, a baix. Misteris colomencs que encara no hem desxifrat. Digueu-hi la vostra.

PETITS DETALLS: A voltes tenim els governants tan ocupats en els grans projectes, que les futilses s'obliden. M'agradaria, per exemple, que tots els carrers tinguessin la seva placa amb el nom, i totes les cases la seva placa amb el número. Es fan obres i més obres i tothom s'oblida de col·locar-les. No és que les hagi de posar l'ajuntament, sinó demanar –per no dir obligar- a qui fa obres que posi o reposi la placa. M'agradaria també que quan fas una petita o més gran obra, l'ajuntament no em fes pagar una fiança per si destrosso la vorera o semblant. Em sembla que en democràcia, som innocents fins que es demostrï el contrari. Pagar aquesta fiança vol dir que l'ajuntament ja ens veu “possibles i futurs mal ciutadans”. I si resulta, com sembla, que es tornen la majoria, vol dir paperassa per pagar-la, paperassa per recuperar-la. I ja qui hi som amb fiances i voreres, no seria possible que l'ajuntament demanés – o obligués- als propietaris de solars dins del poble que fessin les voreres? Hi ha carrers on camines uns metres sobre vorera i després has de baixar perquè està ple d'herbes i després tornes a pujar a la vorera, depèn si hi ha casa construïda o no. Si el carrer ja és carrer, hauria d'haver-hi vorera, no herbes o porlan.

I acabo: us heu fixat que cada vegada hi ha més bicicletes circulant sobre les voreres? En el carrer Camprodón i Sant Sebastià a voltes és perillós sortir de casa perquè se't tiren al cim.

L'AIGUA DE L'AIXETA

M'agrada més dir aigua de l'aixeta, que no aigua potable. Cada dia estem més conscienciats del que bevem i mengem, tots parlem de proteïnes, hidrats, colesterol, glucosa.... Ara toca l'aigua: que si els nitrats, el sodi, els carbonats.... Les ampolles especifiquen els % de cada mineral i et fan propaganda que si aquesta va més bé per als biberons, l'altra per als que tenen la pressió alta.... A casa, de fa molts i molts anys, bevem aigua de l'aixeta. Ens hi hem acostumat, sabem que està molt ben controlada, cap problema. Però ens ha entrat el gust per saber quina composició té. Podria l'ajuntament o l'empresa d'aigua escriure en algun lloc (la web municipal, per exemple) la composició de l'aigua de l'aixeta? Potser faig panxa degut a la ingestió d'aquesta aigua, tot i que em diuen que és perquè bec cervesa. No sé, no sé.. però m'agradaria saber-ne la composició.

SANT SALVADOR I FARNERS

A molts parcs públics catalans hi trobes una paradeta on prendre un cafè, una cervesa, un gelat i fins i tot un entrepà. Us recomano per exemple, el Parc Nou d'Olot. Al Parc de Sant Salvador, no. Som molts els que voldríem asseure'ns, de l'abril a l'octubre, en una terrassa, sota els plàtans, i "fer el toc". Sembla que l'ajuntament, fa molts i molts anys, va dissenyar com havia de ser un possible establiment en el Parc, però per la dificultat econòmica del mateix, ningú s'hi ha atrevit. No sé si és cert o no, però estaria bé que es pogués fer una cosa senzilla i pràctica. I aprofito per tornar a demanar, infructuosament i més ara amb la crisi, que s'asfalti o emporlani la carretera d'anar a Farners. De fet, més que carretera és una cursa d'entrebanes, bonys, forats, xargais..... Deixaríem de menjar pols els que hi anem amb cotxe o a peu. I no vull fer una llista d'ermites en les quals s'hi arriba en cotxe i no han quedat massificades ni destruïdes. Penseu només en el Far, el Coll o els Àngels. Pujar a Farners ha de ser motiu de joia. Els màrtirs són una altra història.

LA FESTA MAJOR

A tots els ajuntaments els agrada sortir en els diaris i dir: "som els primers que hem apostat per les energies renovables, o els primers que hem fet la consulta per a la independència, o els primers que el que sigui". Nosaltres podríem ser els primers que a Sant Salvador, per la Festa Major, comencessin a les deu a tocar música i a les tres pleguessin, com es feia abans i com es fa a l'envelat. Per experiències diverses puc dir-vos que l'ésser humà s'adapta a tot. I més els joves. Potser el primer dia o el primer any,

els hi costaria però quan a la vida és “això o res”, a la llarga o a la curta tots agafem “això”.

L'ESCOLA CASTELL

Com a mestre i com a colomenc estic molt content que s'hagi inaugurat l'escola Castell. Però, sempre hi ha un però, i en aquest cas és el fulletó informatiu *Parlem-ne* editat per la secció local de Convergència Democràtica de Catalunya. Amb pèls i senyals, dades i més dades, se'ns diu que si l'escola no s'ha fet i inaugurat abans és perquè el tripartit (volen dir el Govern de la Generalitat) ha anat posant traves burocràtiques en la cessió del solar, etc, etc. Estic convençut que el que diuen és veritat i hi ha hagut entrebancs no volguts. Som un país on els polítics, mancats d'idees, cauen en mans dels funcionaris reglamentistes. Però la història, si s'explica, s'ha d'explicar tota, i cal recordar que l'any 1982 (jo era director de l'escola Sant Salvador d'Horta) ja anàvem al Departament d'Ensenyament a demanar una escola nova. I durant anys, l'escola amb els successius directors-es, l'Ampa –abans se'n deia Apa- i els mateixos alcaldes i regidors d'ensenyament del poble, fèiem viatges a Girona per demanar una escola nova. La demanàvem al Govern de la Generalitat de Catalunya, dirigida per CiU, i durant vint anys, se'ns va dir que no, que aguantéssim; se'ns va negar l'escola. Vàrem convertir la biblioteca en classe, la sala d'actes en classe, el porxo de les monges en classes,..... No fou fins entrat el segle XXI que el Govern de CiU decidí construir l'escola Castell. Després de vint anys! O sigui que ara, perquè el Govern ha endarrerit dos anys l'escola, no és motiu de clam ni protesta. Al contrari, de joia perquè ja la tenim. I no és un retret a la secció local perquè sé el que sofrien quan els seus mateixos des de Barcelona anaven dient no i no i no. Però és la realitat. O sigui que alegria per als mestres, els pares a fer nens perquè s'ompli aviat i tots a treballar ben contents. I sense retrets.